

kan jeg i Øjeblikket ikke sige. Men jeg vil kun sige, at den Situation, som foreligger for indeværende Aar, kommer ikke uformodet for den høje Rigsdag. Det er ikke saaledes, at det Ministerium, i hvilket jeg har den Ære at sidde, ikke har gjort opmærksom derpaa gennem den Minister, som har Statsbanerne under sig, Ministeren for offentlige Arbejder. Paa et ret tidligt Tidspunkt er der blevet gjort opmærksom paa, hvorledes den Situation var, man stod overfor. Ved tredje Behandling i Folketinget af Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1915—16, den 10. Maj i Fjor, var min Kollega Ministeren for offentlige Arbejder inde paa Muligheden for daarlig Forrentning og daarlig Forretning for Statsbanerne og sagde da følgende, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „Men den Udgiftsførølgelse, som har fundet Sted det sidste Aar, er af en saa ekstraordinær Karakter, er en saa umiddelbar Følge af Krigstilstanden, at Staten efter Ministeriets Opfattelse bør paatage sig denne Udgift som et Plus til de øvrige for Staten forarsagede Prisbyrder“. Ministeren gik nærmere ind paa denne Tanke, at man her havde en særlig Krigsbyrde, navnlig for det indeværende Aar, og sluttede saa efter at have sagt, at han maatte anse det for rigtigt at forberede Rigsdagen paa det ugunstige Resultat, sin Tale med følgende Ord: „Men selv om Resultatet maatte blive ret ugunstigt, finder Ministeriet det altsaa rigtigere at lade Staten lide et saadant Tab end at deltage i den Prisfordyrelse, som vi i øvrigt søger at modvirke. Det var derfor ogsaa for mig en Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i sin Omtale af Statsbanerne ikke kom ind paa noget Krav om en Førølgelse af Statens Indtægter gennem en Takstforhøjelse“. Altsaa endnu i Maj i Fjor var den ærede Folketingsmand fra Æbeltoft ikke — og derfor ganske sikkert heller ikke det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds — inde paa en Takstforhøjelse. Men man var inde paa det ganske rimelige Standpunkt, at den Udgiftsførølgelse og dermed følgende Mindreindtægt, som her kom, maatte Staten bære som en af de mange Krigsbyrder, den bærer. Denne Mindreindtægt er nu kommet; hvor stor den bliver, derom kan jeg ingen Anelse have. Men naar det ærede Medlem siger, at Udgiften er uhyre, og at Indtægten deroverfor intet betyder, vil jeg gøre opmærksom paa, at der paa Tillægsbevillingsloven er opført 13 Mill. Kr. som forøget Indtægt for Statsbanernes Vedkom-

mende, og saaledes som Udgifterne er opførte, er det den store Udgift til Brændselsmaterialierne, baade for Færger og for selve Banerne, som skaber den virkelig slette Balance, idet der nemlig er opført 15 Mill. Kr. Merudgift dertil. Vi har altsaa ganske kendetligt for os, hvad det hele beror paa. Hvor kan det ærede Medlem saa nægte, at det er en fuldkommen abnorm Tilstand, idet Udgiften paa et enkelt Punkt forøges saaledes, at endog den forøgede Indtægt derved svinder, og vi staar maaske overfor et helt andet Resultat, et meget ugunstigere Resultat af Statsbanedriften, end vi havde for 1915—16, med et fuldkomment ventet og fra ingen Side modsagt Resultat, idet man jo stiltiende gav sit Samtykke til, saaledes som Ministeriet foreslog det, at Staten skulde bære denne Udgift som en Krigsbyrde; man gav sit Samtykke dertil, fordi man overhovedet ikke i Folketinget modsagde denne Betragtning den Gang, og Sagen var den Gang ikke taget op i det høje Landsting. Nu lyder dette Krav pludselig fra alle Sider, og derfor har jeg maaske Lov til at bruge det i og for sig parlamentariske Udtryk, at det er et Omkvæd, som i Øjeblikket klinger. Men at jeg ikke har synderlig Lyst til at være med i den Sang, ligger i, at min Stemme ikke passer ind i den. Jeg forstaar meget godt, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) og det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) nu kan have en Duet.

Men hvorledes vil det saa blive til næste Aar, kunde man spørge; vil det ikke blive værre endnu? Ja, hvem ved det, hvem ved, hvorledes Forholdene vil stille sig i Finansaaret 1917—18? Og da vi intet ved derom, forekommer det mig dog tvivlsomt, om man skal være saa ivrig, som de ærede Medlemmer nu er for i dette Øjeblik at faa en Debat i Stand og muligvis et Forslag i Stand. Det er i og for sig ikke mig, det sorterer under. Det kan ventes, at man atter vil rejse dette Spørgsmaal, men at man skal være ivrig for at gøre det just paa denne Sag, forstaar jeg ikke. Det forekommer mig ganske sikkert, at de to Skattelovforslag, som nu foreligger, hvordan man end stiller sig til dem, maa afgøres efter deres Beskaffenhed, maa afgøres efter, om man vil, at Staten skal have den forøgede Indtægt, som herigennem foreslaas, eller ikke. Da man nu er enig om, at den overordentlige Indkomst- og Formueskat skal gennemføres — ikke just i Enkelthederne, det ved jeg ikke noget om, men i sine Principper og i sin Helhed —, og man er enig om